

ще имаме случай да видимъ, наистина, особено големи скалисти височини; едни наподобяватъ заострени крепостни стени, други — сжщински кули съ заострени върхове. Низинитѣ между тѣзи възвишения сж изпълнени съ дебели слоеве заледенъ снѣгъ, който презъ краткото лѣто се бавно топи, водата прониква въ долнитѣ пластове на снѣга, отново замръзва и по този начинъ снѣгътъ се превръща въ истински ледъ.

Всѣка година вали снѣгъ и по сжщия начинъ той се превръща въ ледъ, като се напластява върху по-

Айсбергъ въ видъ на паметникъ

стария. Това се продължава съ вѣкове, дори хилядолѣтия. Но този ледъ не остава винаги на мѣстото си. Тамъ, гдето долнитѣ пластове иматъ наклонъ, ледътъ бавно се смъква къмъ брѣга на океана. Така, край брѣговетѣ не само на Шпицбергенъ, но и на Гренландия, Нова Зеландия и др. ще имаме случай да видимъ

грамадни рѣки отъ ледъ, които незабелязано се смъкватъ къмъ океана. Тѣхъ ги наричаме *глетчери* или *ледници* (стр. 424). Такива ледени потоци особено много има въ Шпицбергенъ и Гренландия; на нѣкои мѣста тѣ иматъ дължина повече отъ сто километра, 20—30 километра дължина, а до 400 метра дебелина.

Сега да си представимъ следната картина: ледникътъ съ единия си край стига брѣга на океана. Водитѣ почватъ борба съ него. Силнитѣ води бавно го подми-